

drede omkring her paa Jorden i en Pilgrims Lignelse. Og nu maa I endelig ikke forestille jer Himmels og Jordens vældige Gud som saadan en gammel hyggelig Julenisse med Godter i alle Lommerne som vi plejer at se ham afbildet paa Glansbilleder og ogsaa i de fleste Opbyggelsesbøger. Nej, nej! I hans Fodspor rejste Angsten og Fortvivlelsen sig og de urolige Drømme. Korsfæstelsesdagens Mørke bredte sig over Jorden for de Øjne, som saae ham og kendte ham. Og de fromme Hjerter bævede. Saadan er Herrens Genkomst, og saadan vil den blive, indtil Domsbasunen lyder for os paa den yderste Dag. Amen! . . . Men nede i Helvede sad Djævlén og var bleven rigtig saa forknyt. Det var sløje Tider for Løgnens Fader, og han forstod, at der maatte gøres noget. Da han saa havde grundet i nogle Hundrede Aar, saa tog han sig ogsaa Menneskeskikkelse paa og gav sig til at præke paa Torvene. For med al sin Kløgt kan Djævlén jo aldrig hitte paa noget selv. Det bliver altid bare til »Bøf paa en anden Maade«. Og Maaden . . . ja, det var hans gamle Kneb, det var Fornægtelsen! Saa begyndte han da med at fornægte sin egen Eksistens. Satan var bare en Sagnfigur, og Helvede kunde man grine af, det var ikke andet end et snedigt Munkepaafund. Og hvad Vorherre angik . . . o, saa var han saadan et elskeligt gammelt Skrog, som bare forlangte, at vi